Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 18ης Σεπτεμβρίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Διεθνής δικαιοδοσία σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Πεδίο εφαρμογής – Άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β' – Πτωχεύσεις, πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες – Εξαίρεση – Αγωγή με την οποία ζητείται η αναγνώριση της ύπαρξης απαίτησης προς τον σκοπό της καταχώρισής της στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας – Εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 1346/2000 – Άρθρο 41 – Περιεχόμενο της αναγγελίας απαίτησης – Κύρια διαδικασία και δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας – Εκκρεμοδικία και συνάφεια – Κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 – Δεν επιτρέπεται»

Στην υπόθεση C-47/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien (εφετείο Βιέννης, Αυστρία) με απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Ιανουαρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

κατά

Stephan Riel, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου της Alpine Bau GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, C. Toader, A. Rosas και M. Safjan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– το Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, εκπροσωπούμενο από τον A. Freytag, Rechtsanwalt,

– ο S. Riel, υπό την ιδιότητα του συνδίκου της Alpine Bau GmbH, αυτοπροσώπως ως Rechtsanwalt,

– η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Sampol Pucurull,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη M. Heller και τον M. Wilderspin,

– η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Schöll,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Απριλίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β′, και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1), καθώς και του άρθρου 41 του κανονισμού (ΕΚ) 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ 2000, L 160, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (Δημόσιου Ταμείου της Δημοκρατίας της Πολωνίας – Γενικός Διευθυντής Εθνικών Οδών και Αυτοκινητοδρόμων) και του Stephan Riel, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου στην κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας που κινήθηκε στην Αυστρία κατά της Alpine Bau GmbH, σχετικά με αγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης απαιτήσεων.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 1215/2012

3 Το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012 ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

[…]

β) οι πτωχεύσεις, […] οι πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες·

[…]»

4 Κατά το άρθρο 29 του κανονισμού αυτού:

«1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 31 παράγραφος 2, αν έχουν ασκηθεί αγωγές με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία μεταξύ των ιδίων διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κρατών μελών, κάθε δικαστήριο εκτός του πρώτου επιληφθέντος αναστέλλει αυτεπάγγελτα τη διαδικασία του μέχρις ότου διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου.

2. Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1, κατόπιν αιτήσεως δικαστηρίου που επελήφθη της διαφοράς, οιοδήποτε άλλο επιληφθέν δικαστήριο ενημερώνει αμελλητί το εν λόγω δικαστήριο σχετικά με την ημερομηνία κατά την οποία του υποβλήθηκε η διαφορά σύμφωνα με το άρθρο 32.

3. Εφόσον διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου, κάθε άλλο δικαστήριο κηρύσσει εαυτό αναρμόδιο υπέρ εκείνου.»

5 Το άρθρο 30 του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«1. Όταν συναφείς αγωγές εκκρεμούν ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κρατών μελών, κάθε δικαστήριο εκτός του πρώτου επιληφθέντος μπορεί να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία.

2. Όταν οι αγωγές αυτές εκκρεμούν σε πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας ενώπιον του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου, κάθε άλλο δικαστήριο δύναται επίσης, με αίτηση ενός από τους διαδίκους, να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του, υπό την προϋπόθεση ότι το πρώτο δικαστήριο έχει διεθνή δικαιοδοσία και για τις δύο αγωγές και ότι το δίκαιό του επιτρέπει την ένωση συναφών υποθέσεων.

3. Είναι συναφείς, κατά την έννοια του παρόντος άρθρου, αγωγές που συνδέονται μεταξύ τους τόσο στενά ώστε να υπάρχει συμφέρον να εξετασθούν και να εκδικασθούν ταυτόχρονα, προκειμένου να αποφευχθεί η έκδοση ασυμβίβαστων μεταξύ τους αποφάσεων αν τυχόν οι υποθέσεις εκδικάζονταν χωριστά.»

Ο κανονισμός 1346/2000

6 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2, 6, 8, 12, 18, 19 και 21 του κανονισμού 1346/2000 αναφέρουν τα εξής:

«(2) Η καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς απαιτεί να λειτουργούν αποτελεσματικά και αποδοτικά οι διασυνοριακές διαδικασίες αφερεγγυότητας και είναι αναγκαία η έκδοση του παρόντος κανονισμού για την επίτευξη του στόχου αυτού […]

[…]

(6) Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, ο παρών κανονισμός θα πρέπει να περιορίζεται σε διατάξεις που διέπουν την αρμοδιότητα για την έναρξη διαδικασιών αφερεγγυότητας και τις δικαστικές αποφάσεις που απορρέουν άμεσα από τις διαδικασίες αφερεγγυότητας και έχουν στενή σχέση με αυτές. Επιπλέον, ο παρών κανονισμός θα πρέπει να περιλαμβάνει διατάξεις για την αναγνώριση αυτών των δικαστικών αποφάσεων και του εφαρμοστέου δικαίου, οι οποίες επίσης ανταποκρίνονται στην προαναφερόμενη αρχή.

[…]

(8) Για να επιτευχθεί ο στόχος της βελτίωσης και της επιτάχυνσης των διαδικασιών αφερεγγυότητας που έχουν διασυνοριακές επιπτώσεις, επιβάλλεται οι διατάξεις για τη δικαιοδοσία, την αναγνώριση και το εφαρμοστέο δίκαιο στον τομέα αυτό να συμπεριληφθούν σε κοινοτική νομοθετική πράξη δεσμευτική και άμεσα εφαρμόσιμη στα κράτη μέλη.

[…]

(12) Ο παρών κανονισμός προβλέπει ότι η κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας μπορεί να αρχίζει στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται το κέντρο των κύριων συμφερόντων του οφειλέτη. Η διαδικασία αυτή είναι γενικής εφαρμογής και αποσκοπεί στο να συμπεριλάβει όλα τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη. Προκειμένου να προστατευθούν να διάφορα συμφέροντα, ο παρών κανονισμός επιτρέπει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας εκ παραλλήλου με τη διεξαγωγή της κύριας διαδικασίας. Η δευτερεύουσα διαδικασία μπορεί να αρχίσει στο κράτος μέλος όπου έχει εγκατάσταση ο οφειλέτης. Τα αποτελέσματα της δευτερεύουσας διαδικασίας περιορίζονται στα περιουσιακά στοιχεία που βρίσκονται στο συγκεκριμένο κράτος μέλος. Η ύπαρξη υποχρεωτικών κανόνων συντονισμού με την κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας εγγυάται την ενιαία αντιμετώπιση στην Κοινότητα.

[…]

(18) Μετά την έναρξη της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας, το δικαίωμα να ζητηθεί η έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας στο κράτος μέλος στο οποίο έχει εγκατάσταση ο οφειλέτης δεν περιορίζεται από τον παρόντα κανονισμό. Ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο νομιμοποιούμενο από την εθνική νομοθεσία του συγκεκριμένου κράτους μέλους μπορεί να ζητήσει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας.

(19) Η δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας είναι δυνατόν να εξυπηρετήσει διάφορους σκοπούς πέραν της προστασίας τοπικών συμφερόντων. Ενδέχεται να προκύψουν περιπτώσεις όπου τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη είναι τόσο περίπλοκα, ώστε να μην είναι δυνατόν να αντιμετωπιστούν ως σύνολο, ή όταν οι διαφορές των νομικών συστημάτων είναι τόσο σημαντικές που να δημιουργούνται δυσκολίες από την επέκταση των συνεπειών της νομοθεσίας του κράτους έναρξης στα άλλα κράτη όπου βρίσκονται τα περιουσιακά στοιχεία. Για το λόγο αυτό, ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας μπορεί να ζητήσει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας εφόσον το απαιτεί η αποτελεσματική διοίκηση των περιουσιακών στοιχείων.

[…]

(21) Κάθε πιστωτής, όπου και αν κατοικεί στην Κοινότητα, θα πρέπει να έχει το δικαίωμα να αναγγείλει τις απαιτήσεις του σε κάθε διαδικασία αφερεγγυότητας που διεξάγεται στην Κοινότητα και αφορά τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη. […]»

7 Το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«1. Αρμόδια για την έναρξη της διαδικασίας αφερεγγυότητας είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο βρίσκεται το κέντρο των κυρίων συμφερόντων του οφειλέτη. Για τις εταιρείες και τα νομικά πρόσωπα τεκμαίρεται, μέχρις αποδείξεως του εναντίου, ότι κέντρο των κυρίων συμφερόντων είναι ο τόπος της καταστατικής έδρας.

2. Όταν το κέντρο των κύριων συμφερόντων του οφειλέτη ευρίσκεται σε κράτος μέλος, τα δικαστήρια άλλου κράτους μέλους είναι αρμόδια για την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας, κατ' αυτού, μόνον εάν έχει εκεί εγκατάσταση. Η διαδικασία αυτή παράγει αποτελέσματα μόνον έναντι των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη που βρίσκονται στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.

3. Όταν αρχίσει διαδικασία αφερεγγυότητας, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 1, τυχόν μεταγενέστερες διαδικασίες αφερεγγυότητας που αρχίζουν κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 είναι δευτερεύουσες και συνιστούν υποχρεωτικώς διαδικασίες εκκαθάρισης.

[…]»

8 Το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Εάν ο παρών κανονισμός δεν ορίζει άλλως, δίκαιο εφαρμοστέο στη διαδικασία αφερεγγυότητας και στα αποτελέσματά της είναι το δίκαιο του κράτους μέλους έναρξης της διαδικασίας, κατωτέρω καλουμένου "κράτος έναρξης".

2. Το δίκαιο του κράτους έναρξης ρυθμίζει τις προϋποθέσεις έναρξης, τη διεξαγωγή και την περάτωση της διαδικασίας αφερεγγυότητας. Βάσει του δικαίου αυτού, ορίζονται συγκεκριμένα:

[…]

η) οι κανόνες αναγγελίας, εξέλεγξης και τελικής επαλήθευσης των πιστώσεων·

[…]»

9 Κατά το άρθρο 27 του ίδιου κανονισμού:

«Η έναρξη διαδικασίας του άρθρου 3 παράγραφος 1 με απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους αναγνωριζόμενη σε άλλο κράτος μέλος (κύρια διαδικασία) καθιστά δυνατή την έναρξη, στο δεύτερο κράτος μέλος, τα δικαστήρια του οποίου έχουν αρμοδιότητα βάσει του άρθρου 3 παράγραφος 2, δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας, χωρίς να εξετάζεται η αφερεγγυότητα ή μη του οφειλέτη και στο κράτος αυτό. Η διαδικασία αυτή […] παράγει […] αποτελέσματα μόνο επί των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη των ευρισκόμενων σ' αυτό το άλλο κράτος μέλος.»

10 Το άρθρο 31 του κανονισμού 1346/2000 ορίζει τα εξής:

«1. Επιφυλασσομένων των κανόνων περιορισμού της ανακοίνωσης πληροφοριών, ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας και οι σύνδικοι των δευτερευουσών διαδικασιών υπέχουν υποχρέωση αμοιβαίας ενημέρωσης. Ανακοινώνουν αμελλητί κάθε πληροφορία η οποία είναι δυνατόν να αποβεί χρήσιμη στην άλλη διαδικασία, όπως την πορεία της αναγγελίας και εξέλεγξης των απαιτήσεων και όλα τα μέτρα που αποσκοπούν στην περάτωση της διαδικασίας.

2. Επιφυλασσομένων των κανόνων που ισχύουν για εκάστη διαδικασία, ο σύνδικος της κύριας διαδικασίας και οι σύνδικοι των δευτερευουσών διαδικασιών υποχρεούνται να συνεργάζονται.

[…]»

11 Το άρθρο 39 του κανονισμού αυτού ορίζει τα ακόλουθα:

«Οι πιστωτές οι έχοντες συνήθη διαμονή ή κατοικία ή έδρα σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος έναρξης, συμπεριλαμβανομένων των φορολογικών αρχών και των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης των κρατών μελών, δικαιούνται να αναγγέλλουν εγγράφως τις απαιτήσεις τους, στο πλαίσιο της διαδικασίας αφερεγγυότητας.»

12 Κατά το άρθρο 40 του εν λόγω κανονισμού:

«1. Μόλις αρχίσει η διαδικασία αφερεγγυότητας σε κράτος μέλος, το αρμόδιο δικαστήριο του κράτους αυτού ή ο σύνδικος που έχει διορισθεί απ' το δικαστήριο αυτό ενημερώνει αμελλητί τους πιστωτές που είναι γνωστοί και έχουν στα άλλα κράτη μέλη τη συνήθη διαμονή τους, κατοικία ή έδρα.

2. Η ενημέρωση αυτή γίνεται με την αποστολή, προς έκαστο πιστωτή, σημειώματος το οποίο περιέχει ιδίως τις τηρητέες προθεσμίες και τις κυρώσεις που προβλέπονται όσον αφορά τις προθεσμίες αυτές, το όργανο ή την αρχή προς την οποία διενεργείται η αναγγελία των απαιτήσεων και τα λοιπά ληπτέα μέτρα. Το σημείωμα αυτό αναφέρει επίσης κατά πόσον πρέπει να αναγγείλουν την απαίτησή τους οι προνομιούχοι ή οι έχοντες εμπράγματον ασφάλεια πιστωτές.»

13 Το άρθρο 41 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Ο πιστωτής αποστέλλει τυχόν αντίγραφο των αποδεικτικών, και αναφέρει το είδος της απαιτήσεως, την ημερομηνία της γένεσής της, το ύψος της, καθώς και το αν έχει ή μη προνομιούχο χαρακτήρα ή εμπράγματη ασφάλεια, ή εάν υφίσταται επιφύλαξη κυριότητας, και τα περιουσιακά στοιχεία τα οποία συνιστούν αντικείμενο της ασφάλειας την οποία επικαλείται.»

14 Το άρθρο 42 του κανονισμού 1346/2000 έχει ως εξής:

«1. Η κατά το άρθρο 40 ενημέρωση πραγματοποιείται στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους έναρξης. Χρησιμοποιείται προς τούτο έντυπο που φέρει, σε όλες τις επίσημες γλώσσες των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τον τίτλο "Πρόσκληση για αναγγελία απαιτήσεως. Προσοχή στις προθεσμίες".

2. Ο πιστωτής ο οποίος έχει τη συνήθη διαμονή ή την κατοικία ή την έδρα του σε κράτος μέλος διάφορο του κράτους έναρξης δικαιούται να αναγγείλει την απαίτησή του στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους αυτού, οπότε η αναγγελία της απαιτήσεώς του πρέπει τουλάχιστον να φέρει τον τίτλο "Αναγγελία απαιτήσεως" στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους έναρξης. Μπορεί επίσης να υποχρεωθεί να προσκομίσει μετάφραση της αναγγελίας στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους έναρξης.»

Το αυστριακό δίκαιο

15 Το άρθρο 102 του Insolvenzordnung (νόμου περί αφερεγγυότητας), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο για τη διαφορά της κύριας δίκης χρόνο (στο εξής: ΙΟ), ορίζει τα εξής:

«Οι πιστωτές υποχρεούνται να προβάλλουν τις απαιτήσεις τους στο πλαίσιο της διαδικασίας αφερεγγυότητας σύμφωνα με τις ακόλουθες διατάξεις, ακόμη και αν οι απαιτήσεις αυτές αποτελούν αντικείμενο ένδικης διαφοράς.»

16 Το άρθρο 103, παράγραφος 1, του ΙΟ προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η αναγγελία αναφέρει το ποσό της απαιτήσεως και τα πραγματικά περιστατικά στα οποία αυτή βασίζεται, καθώς και τη ζητούμενη σειρά κατάταξής της, προσδιορίζει δε τα αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να προσκομιστούν προς στήριξη της προβαλλόμενης απαιτήσεως.»

17 Το άρθρο 110, παράγραφος 1, του ΙΟ έχει ως εξής:

«Οι δικαιούχοι απαιτήσεων των οποίων η ακρίβεια ή η σειρά κατάταξης αμφισβητούνται μπορούν να απαιτήσουν την αναγνώριση των απαιτήσεων αυτών, εφόσον χωρεί άσκηση ένδικου βοηθήματος, στρεφόμενοι εναντίον όλων όσοι τις αμφισβητούν […]. Οι ισχυρισμοί που προβάλλονται με τη σχετική

αγωγή μπορούν να στηρίζονται μόνον στον λόγο που προβλήθηκε στο πλαίσιο της αναγγελίας και κατά την ακρόαση για την εξέλεγξη των απαιτήσεων, δεν μπορούν δε να αφορούν ποσό υψηλότερο από το δηλωθέν στο πλαίσιο αυτό.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

18 Το ενάγον της κύριας δίκης, το οποίο είναι αρμόδιο για τη διαχείριση του πολωνικού δημόσιου οδικού δικτύου, ανέθεσε στην Alpine Bau την εκτέλεση διάφορων έργων οδοποιίας στην Πολωνία, οι δε σχετικές αναθέσεις έγιναν κατόπιν δημόσιων διαγωνισμών. Οι συμβάσεις για τα έργα αυτά περιείχαν αναλυτικές ρήτρες σχετικά με την καταβλητέα αποζημίωση σε περίπτωση καθυστέρησης της εκτέλεσής τους.

19 Στις 19 Ιουνίου 2013 κινήθηκε στην Αυστρία διαδικασία δικαστικής εξυγίανσης της Alpine Bau και ο S. Riel διορίστηκε σύνδικος της εταιρίας αυτής.

20 Στις 4 Ιουλίου 2013 η εν λόγω διαδικασία επαναχαρακτηρίστηκε ως «διαδικασία πτώχευσης». Την επομένη, κατ' εφαρμογήν απόφασης του Handelsgericht Wien (εμποροδικείου Βιέννης, Αυστρία), σημειώθηκε στο αρχείο των διαδικασιών αφερεγγυότητας ότι επρόκειτο για κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας, κατά την έννοια του κανονισμού 1346/2000.

21 Κατά της Alpine Bau κινήθηκε δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας στην Πολωνία ενώπιον του Sad Rejonowy Poznān-Stare Miasto w Poznaniu (περιφερειακού δικαστηρίου του Poznān-Stare Miasto, Πολωνία).

22 Το ενάγον της κύριας δίκης ανήγγειλε απαιτήσεις, στις 16 Αυγούστου 2013 και στις 22 Ιουνίου 2016, στην κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας που είχε κινηθεί στην Αυστρία και, στις 16 Μαΐου 2014 και στις 16 Ιουνίου 2015, στη δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας που είχε κινηθεί στην Πολωνία.

23 Η πλειονότητα των αναγγελθεισών κατ' αυτόν τον τρόπο απαιτήσεων αμφισβητήθηκε από τον S. Riel, ο οποίος είχε διοριστεί στο πλαίσιο της αυστριακής κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας, και από τον σύνδικο που είχε διοριστεί στο πλαίσιο της πολωνικής δευτερεύουσας διαδικασίας.

24 Την 1η Απριλίου 2015 το ενάγον της κύριας δίκης άσκησε στην Πολωνία αγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης απαίτησης ύψους 309 663 865 ζλότι (PLN) (περίπου 73 898 402 ευρώ).

25 Στις 31 Οκτωβρίου 2016 άσκησε επίσης, ενώπιον του Handelsgericht Wien (εμποροδικείου Βιέννης), αγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης απαίτησης ύψους 64 784 879,43 ευρώ, ζητώντας την αναστολή της διαδικασίας, σύμφωνα με τα άρθρα 29 και 30 του κανονισμού 1215/2012, έως ότου αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου η απόφαση επί των εκκρεμών στην Πολωνία διαδικασιών σχετικά με την εξέλεγξη των απαιτήσεων.

26 Με παρεμπίπτουσα απόφαση της 25ης Ιουλίου 2017, το Handelsgericht Wien (εμποροδικείο Βιέννης) απέρριψε την αγωγή του ενάγοντος της κύριας δίκης όσον αφορά ποσό ύψους 265 132,81 ευρώ, χωρίς να αποφανθεί επί του αιτήματός του για αναστολή της διαδικασίας.

27 Το ενάγον της κύριας δίκης άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Oberlandesgericht Wien (εφετείου Βιέννης, Αυστρία) προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, δικονομική πλημμέλεια, καθόσον το Handelsgericht Wien (εμποροδικείο Βιέννης) αρνήθηκε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία, κατά παράβαση του άρθρου 29 του κανονισμού 1215/2012.

28 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, πρώτον, αν η αγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης απαίτησης της οποίας έχει επιληφθεί εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 ή σε εκείνο του κανονισμού 1346/2000.

29 Δεύτερον, έχει αμφιβολίες ως προς την εφαρμογή, ενδεχομένως κατ' αναλογίαν, των προβλεπόμενων στον κανονισμό 1215/2012 κανόνων περί εκκρεμοδικίας, σε περίπτωση εφαρμογής του κανονισμού 1346/2000.

30 Τρίτον, εκφράζει αμφιβολίες ως προς την έκταση των υποχρεώσεων που επιβάλλει το άρθρο 41 του κανονισμού 1346/2000 σχετικά με το περιεχόμενο της αναγγελίας απαίτησης από πιστωτές εγκατεστημένους σε κράτος μέλος.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberlandesgericht Wien (εφετείο Βιέννης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012 την έννοια ότι η "Prüfungsklage" του αυστριακού δικαίου [αγωγή με την οποία ζητείται η αναγνώριση απαιτήσεως για τους σκοπούς της διαδικασίας αφερεγγυότητας] αφορά την αφερεγγυότητα κατά την έννοια [της εν λόγω διατάξεως] και, συνεπώς, εξαιρείται από το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού;

2) (μόνο σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα):

Εφαρμόζεται το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 κατ' αναλογία σε παρεπόμενες αγωγές που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1346/2000;

3) (μόνο σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα ή καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα):

Έχει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 την έννοια ότι εκκρεμεί αγωγή με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία μεταξύ των ίδιων διαδίκων, όταν ένας πιστωτής –[το ενάγον της κύριας δίκης]– που ανήγγειλε στην αυστριακή κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας και στην πολωνική δευτερεύουσα διαδικασία αφερεγγυότητας την ίδια (κατ' ουσίαν) απαίτηση, η οποία αμφισβητήθηκε (κατά το μεγαλύτερο μέρος) από τους αντίστοιχους συνδίκους, ασκεί αγωγές, πρώτα στην Πολωνία κατά του εκεί συνδίκου της δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας και στη συνέχεια στην Αυστρία κατά του συνδίκου της κύριας διαδικασίας αφερεγγυότητας –[S. Riel]–, με αίτημα την αναγνώριση απαιτήσεων ορισμένου ύψους;

4) Έχει το άρθρο 41 του κανονισμού 1346/2000 την έννοια ότι πληρούται η επιταγή περί γνωστοποιήσεως "το[υ] είδο[υ]ς της απαιτήσεως, τη[ς] ημερομηνία[ς] της γένεσής της [και] το[υ] ύψο[υ]ς της", όταν
   α) –όπως εν προκειμένω– ο πιστωτής που εδρεύει σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος ενάρξεως της διαδικασίας –[το ενάγον της κύριας δίκης]–, κατά την αναγγελία των απαιτήσεών του στην κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας, περιγράφει την απαίτηση αναφέροντας απλώς ποσό συγκεκριμένου ύψους, χωρίς ωστόσο να αναφέρει την ημερομηνία γενέσεως της απαιτήσεως (παραδείγματος χάριν, ως "*απαίτηση της εταιρίας JSV Slawomir Kubica, ως υπεργολάβου, για την εκτέλεση οδικών έργων*"),
   β) και δεν αναφέρει στην αναγγελία αυτή καθεαυτήν την ημερομηνία γενέσεως της απαιτήσεως, ωστόσο η ημερομηνία αυτή μπορεί να συναχθεί από τα επισυναπτόμενα στην αναγγελία της απαιτήσεως έγγραφα (παραδείγματος χάριν, από την ημερομηνία που μνημονεύεται στο προσκομιζόμενο τιμολόγιο);

5) Έχει το άρθρο 41 του κανονισμού 1346/2000 την έννοια ότι η διάταξη αυτή δεν αποκλείει την εφαρμογή εθνικών διατάξεων ευνοϊκότερων, κατά περίπτωση, για τον αναγγέλλοντα απαίτηση πιστωτή που έχει την έδρα του σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος ενάρξεως της διαδικασίας –σχετικών, για παράδειγμα, με την επιταγή περί γνωστοποιήσεως της ημερομηνίας γενέσεως της απαιτήσεως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

32 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι αγωγή με αίτημα την αναγνώριση της ύπαρξης απαιτήσεων προς τον σκοπό της καταχώρισής τους στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.

33 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι οι κανονισμοί 1215/2012 και 1346/2000 πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπον ώστε να αποτρέπεται οποιαδήποτε επικάλυψη μεταξύ των κανόνων δικαίου που αυτοί προβλέπουν και οποιοδήποτε κενό δικαίου. Επομένως, οι αγωγές οι οποίες εξαιρούνται, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012, από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, καθόσον εμπίπτουν στην κατηγορία που περιλαμβάνει τις «πτωχεύσεις, [τους] πτωχευτικο[ύς] συμβιβασμο[ύς] και άλλες ανάλογες διαδικασίες», εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1346/2000. Αντιστοίχως, οι αγωγές που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1346/2000 εμπίπτουν σε εκείνο του κανονισμού 1215/2012 (αποφάσεις της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Valach κ.λπ., C-649/16, EU:C:2017:986, σκέψη 24, καθώς και της 4ης Οκτωβρίου 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, σκέψη 30).

34 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα αντίστοιχα πεδία εφαρμογής των δύο αυτών κανονισμών οριοθετούνται σαφώς και ότι μια αγωγή απορρέουσα άμεσα από διαδικασία αφερεγγυότητας και συνδεόμενη στενά με αυτήν δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, αλλά σε εκείνο του κανονισμού 1346/2000 (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, σκέψη 31).

35 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τα διάφορα είδη αγωγών των οποίων επελήφθη ασκούνταν εξ αφορμής διαδικασίας αφερεγγυότητας. Εξάλλου, έκρινε ως σημαντικότερο να εξετάσει σε κάθε περίπτωση αν η επίμαχη αγωγή στηριζόταν στο δίκαιο περί διαδικασιών αφερεγγυότητας ή σε άλλους κανόνες (αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, σκέψη 26, καθώς και της 4ης Δεκεμβρίου 2014, H, C-295/13, EU:C:2014:2410, σκέψη 18).

36 Ειδικότερα, το καθοριστικής σημασίας στοιχείο, κατά το Δικαστήριο, για να προσδιοριστεί ο τομέας στον οποίο εμπίπτει μια αγωγή είναι η νομική βάση της. Κατά την προσέγγιση αυτή, πρέπει να εξετάζεται αν το επίδικο δικαίωμα ή η επίδικη υποχρέωση στηρίζεται στους κοινούς κανόνες του αστικού και εμπορικού δικαίου ή σε κανόνες με τους οποίους εισάγονται παρεκκλίσεις που ισχύουν ειδικώς στην περίπτωση των διαδικασιών αφερεγγυότητας (αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, σκέψη 27, της 11ης Ιουνίου 2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks κ.λπ., C-649/13, EU:C:2015:384, σκέψη 28, της 9ης Νοεμβρίου 2017, Tünkers France και Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, σκέψη 22, καθώς και της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Valach κ.λπ., C-649/16, EU:C:2017:986, σκέψη 29).

37 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, πέραν του γεγονότος ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 110 του ΙΟ αγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης απαιτήσεων, την οποία άσκησε το ενάγον της κύριας δίκης, αποτελεί στοιχείο της αυστριακής νομοθεσίας περί αφερεγγυότητας, από το γράμμα της διάταξης αυτής προκύπτει ότι η εν λόγω αγωγή ασκείται στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, από πιστωτές μετέχοντες σε αυτήν, σε περίπτωση αμφισβήτησης της ακρίβειας ή της κατάταξης απαιτήσεων αναγγελθεισών από τους εν λόγω πιστωτές.

38 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών αυτών, η προβλεπόμενη στο άρθρο 110 του ΙΟ αγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης απαιτήσεων απορρέει άμεσα από διαδικασία αφερεγγυότητας, συνδέεται στενά με αυτήν και στηρίζεται στο δίκαιο περί διαδικασιών αφερεγγυότητας.

39 Συνεπώς, η εν λόγω αγωγή δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, αλλά σε εκείνο του κανονισμού 1346/2000.

40 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι αγωγή με αίτημα την αναγνώριση της ύπαρξης απαιτήσεων προς τον σκοπό της καταχώρισής τους στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

41 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το οποίο υποβάλλεται μόνο για την περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται κατ' αναλογίαν επί αγωγής όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, αλλά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1346/2000.

42 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, καθόσον προβλέπει ότι, αν έχουν ασκηθεί αγωγές με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία μεταξύ των ίδιων διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κρατών μελών, κάθε δικαστήριο εκτός του πρώτου επιληφθέντος αναστέλλει αυτεπάγγελτα τη διαδικασία του μέχρις ότου διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου, αποσκοπεί στην αποφυγή της έκδοσης ασυμβίβαστων αποφάσεων επί των αγωγών αυτών.

43 Επισημαίνεται επίσης ότι, στο μέτρο που ο νομοθέτης της Ένωσης εξαίρεσε ρητώς ορισμένα ζητήματα από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, οι διατάξεις του κανονισμού αυτού, συμπεριλαμβανομένων των διατάξεων αμιγώς δικονομικού χαρακτήρα, δεν εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν στα εν λόγω ζητήματα.

44 Εξάλλου, μια τέτοια εφαρμογή θα αντέβαινε στο σύστημα του κανονισμού 1346/2000 και θα έθιγε, ως εκ τούτου, την πρακτική αποτελεσματικότητα των διατάξεών του, ιδίως καθόσον, σύμφωνα με τα άρθρα 3 και 27 του κανονισμού αυτού, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές του σκέψεις 12, 18 και 19, μπορούν να κινηθούν δευτερεύουσες διαδικασίες αφερεγγυότητας παράλληλα με την κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας, δυνατότητα την οποία δεν παρέχει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012.

45 Επιπλέον, όπως υποστήριξε η Επιτροπή με τις γραπτές παρατηρήσεις της, όσον αφορά το σύστημα του κανονισμού 1346/2000, το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού καθιστά δυνατή την αποφυγή του κινδύνου έκδοσης ασυμβίβαστων αποφάσεων, καθόσον θεσπίζει κανόνες για την ενημέρωση και τη συνεργασία σε περίπτωση παράλληλων διαδικασιών αφερεγγυότητας.

46 Συνεπώς, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται, ούτε κατ' αναλογίαν, επί αγωγής όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, αλλά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1346/2000.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

47 Δεδομένου ότι το τρίτο προδικαστικό ερώτημα υποβλήθηκε μόνο για την περίπτωση που θα δινόταν αρνητική απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα ή καταφατική απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση σε αυτό.

Επί του τέταρτου και του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος

48 Με το τέταρτο και το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 41 του κανονισμού 1346/2000 έχει την έννοια ότι ένας πιστωτής μπορεί, στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, να αναγγείλει απαίτηση χωρίς να αναφέρει ρητώς την ημερομηνία γένεσής της, εφόσον το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η ως άνω διαδικασία το επιτρέπει και εφόσον η ημερομηνία αυτή μπορεί να συναχθεί από τα κατά το εν λόγω άρθρο 41 αποδεικτικά έγγραφα.

49 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 8 του κανονισμού 1346/2000 προκύπτει ότι σκοπός του είναι να καταστεί δυνατή η αποτελεσματική και αποδοτική λειτουργία των διασυνοριακών διαδικασιών αφερεγγυότητας καθώς και να βελτιωθούν και να επιταχυνθούν οι διαδικασίες αυτές.

50 Ειδικότερα, όπως συνάγεται ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 21 και από το άρθρο 39, ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στην εξασφάλιση της ίσης μεταχείρισης των πιστωτών εντός της Ένωσης και στη διευκόλυνση της άσκησης των δικαιωμάτων τους.

51 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο η', του κανονισμού 1346/2000 κατοχυρώνει την αρχή κατά την οποία οι κανόνες αναγγελίας, εξέλεγξης και τελικής επαλήθευσης των απαιτήσεων καθορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο έχει κινηθεί η διαδικασία αφερεγγυότητας. Ωστόσο, το άρθρο 41 του κανονισμού αυτού, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο IV με τίτλο «Ενημέρωση των πιστωτών και αναγγελία των απαιτήσεών τους», προβλέπει ορισμένες επιταγές ως προς το περιεχόμενο της αναγγελίας απαίτησης, οι οποίες, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 59 και 72 των προτάσεών του, πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστούν το μέγιστο των απαιτήσεων που μπορούν να επιβληθούν από εθνική ρύθμιση, όσον αφορά το περιεχόμενο της αναγγελίας απαίτησης, στους πιστωτές οι οποίοι έχουν τη συνήθη διαμονή τους, την κατοικία τους ή την έδρα τους σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος έναρξης της διαδικασίας αφερεγγυότητας.

52 Μεταξύ των επιταγών αυτών, το εν λόγω άρθρο 41 προβλέπει, ιδίως, ότι ο πιστωτής αποστέλλει τυχόν αντίγραφο των αποδεικτικών και αναφέρει την ημερομηνία γένεσης της απαίτησης.

53 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 51 της παρούσας απόφασης, οι κανόνες εξέλεγξης και τελικής επαλήθευσης των απαιτήσεων εξακολουθούν, σύμφωνα με την αρχή του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο η', του κανονισμού 1346/2000, να καθορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η διαδικασία αφερεγγυότητας.

54 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται ότι το άρθρο 41 του κανονισμού 1346/2000 δεν πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να έχει ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό της αναγγελίας απαίτησης για τον λόγο ότι η επίμαχη αναγγελία δεν περιέχει ένα από τα στοιχεία του άρθρου 41, εφόσον η μνεία του στοιχείου αυτού δεν επιβάλλεται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η διαδικασία αφερεγγυότητας και εφόσον το εν λόγω στοιχείο μπορεί, χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, να συναχθεί από τα κατά το ως άνω άρθρο 41 αποδεικτικά έγγραφα, πράγμα το οποίο οφείλει να εκτιμήσει η αρμόδια αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εξέλεγξη των απαιτήσεων.

55 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο τέταρτο και το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 41 του κανονισμού 1346/2000 έχει την έννοια ότι ένας πιστωτής μπορεί, στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, να αναγγείλει απαίτηση χωρίς να αναφέρει ρητώς την

ημερομηνία γένεσής της, εφόσον το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η ως άνω διαδικασία δεν επιβάλλει υποχρέωση αναφοράς της ημερομηνίας αυτής και εφόσον η τελευταία μπορεί, χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, να συναχθεί από τα κατά το εν λόγω άρθρο 41 αποδεικτικά έγγραφα, πράγμα το οποίο οφείλει να εκτιμήσει η αρμόδια αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εξέλεγξη των απαιτήσεων.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι αγωγή με αίτημα την αναγνώριση της ύπαρξης απαιτήσεων προς τον σκοπό της καταχώρισής τους στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.**

2) **Το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται, ούτε κατ' αναλογίαν, επί αγωγής όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, αλλά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1346/2000.**

3) **Το άρθρο 41 του κανονισμού (ΕΚ) 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας, έχει την έννοια ότι ένας πιστωτής μπορεί, στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας, να αναγγείλει απαίτηση χωρίς να αναφέρει ρητώς την ημερομηνία γένεσής της, εφόσον το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η ως άνω διαδικασία δεν επιβάλλει υποχρέωση αναφοράς της ημερομηνίας αυτής και εφόσον η τελευταία μπορεί, χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, να συναχθεί από τα κατά το εν λόγω άρθρο 41 αποδεικτικά έγγραφα, πράγμα το οποίο οφείλει να εκτιμήσει η αρμόδια αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εξέλεγξη των απαιτήσεων.**

(υπογραφές)